

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-23, [iš Sočio - į Iskorostį].

Giedokit, vamzdžiai ir trimitai, gauskite

Giedokit, vamzdžiai ir trimitai, gauskite, varpai, gauskite, būgnai ir bokštai, ir tu, tyla, skambėk, kad dangus girdėtų, kad visas visas dangus džiaugsmu spindėtų, kad Visuma ir Dievybė žinotų, kad pas mane šandie didelė šventė!.. Pas mane šventė šandie — dangaus žemėn nusileidimo, šventė žemės prašnekėjimo ir saulės iš vakarų tekėjimo. Pas mane didžiausia šandie šventė!

Šandie gavau, šandie gavau didžiausią turtą! Šandie gavau dvi tavo atviruti, rašytas 29 ir 30 bal[andžio], ir brolio Juozo laišką. Cha-cha! Klausyk, ar aš ne laimingas, ar aš ne laimingas!

Ne veltui aš vakar pasigėriau pievose ir mačiau gyvą tave! Ne veltui aš vakar kaip Dievo pateptas buvau!

Džiaukitės, mano lotosai, džiaukitės, mano radastos ir vainikai, džiaukitės, grakščios tujos ir magnolijos, ir mimozos, — jus atlankė, jus atlankė jūsų karalaitė... Jus atlankė, jus atlankė toji, del kurios jūs ir išdygot, ir užaugot, ir sukrovėt aukštą žiedą, ir pražydot — — —

Che-che! Žiūrėkit, gėlės Sesikės, che-che!

Ar aš ne laimingas, ar aš ne laimingas!

Mane atlankė mano meilės Sesutelė. Ir tasai broliukas Juozas [1] — koks jis geras, koks jis geras.

Aš nežinojau to! Aš nežinojau, kad tasai visuomet rūstus rimtas veidas tiek gerumo turi! Liepia man būtinai eit į kalnus, toli toli, kur arai ir žalčiai, liepia Kryman nuvažiuoti, liepia gražybe alsuoti, liepia visus kalnus išvaikščioti, liepia jaunybę pažinti — — —

Geras jisai, labai, labai, labai geras!

Che-che! Tai ką aš dabar darysiu? — Che-che —

Bėgsiu kuo greičiau pas mano jūrą — pasakysiu toms bangoms, toms bangutėms, pasakysiu, kad šandie šventė — švęskit, švęskit, švęskit. — — — Bėgsiu in mano pievą, kur mane girdo ir svaigina savo sultimis, pabučiuosiu ją, apsibersiu šalta rasa ir pakilsiu ties ja melsva ūkana —

Šventė! Šventė! Šventė!

Che-che! O šandie aš nesitikėjau begausiųjų nuo tavęs ką, nuėjau į paštą, taip — matai — Tu girdėjai mano dainą, tu girdėjai mano ilgėjimos, tu girdėjai mano tylėjimą — garbė Tau, Sesute, Dievo malonė Tau ir dangaus palaiminimas!

Ar tu žinai, kad iš džiaugsmo galima padūkti kartais!

Tegu Dievas tau už jį užmokės, o aš tau, o aš tau tik dainuosiu —

Dainuosiu ir augsiu Saulėj.

Būk palaiminta, Sesute! Būk palaiminta, būk palaiminta!

Būk palaiminta!

Buč[i]u[ol]ju Tave —

Bolytis Tavo.

23/V

KOMENTARAI

[1] Juozapas Sruoga (1886-1957), vyriausiasis BS brolis.